

„Господинъ поручикъ — поздравете отъ мене своята годеница“.

„А какъ ти е името, другарю? ...“

„Ролсхофенъ... Вили Ролсхофенъ отъ Триеръ... поздрави годеницата си отъ мене... другарю...“

И двамата се погледватъ нѣжно.

На тъпни пристигатъ въ тоя мигъ хохен-цолернци и други стрѣлци на височината и съ ревъ тичатъ край умиращия и избавения.

„Напрѣдъ! Напрѣдъ!“ извиква единъ запхтѣлъ се капитанъ на поручика. „Самарянство не бива да Ви задържа тукъ!“

„Слушамъ, господинъ капитанъ!“ Пору-

чикътъ хвърля още единъ послѣденъ погледъ къмъ лицето на умиращия избавителъ. А то се обръща съ плахъ въпросъ на устнитѣ...

„Ще го прѣдамъ, другарю!“

При това угасващитѣ очи се усмихватъ и се склопватъ...

„Напрѣдъ, момчета! По слѣдитѣ имъ! Прѣзъ гората нататъкъ!“

„Ура!“

„Напрѣдъ!“

И младъ, и пламтящъ, и махайки сабя скача годеникътъ на София прѣзъ ниския храсталакъ, се по-дълбоко въ полумрака на гората, прѣслѣдвайки бѣгачия неприятелъ.

Отъ нѣмски прѣведе: Т. Ивановъ.

НУЖДАТА СЪЗДАВА ПРИЯТЕЛИ.

Отъ В. Ауербахъ.

Въ нужда и смъртъ и враговетѣ ставатъ приятели. Това ни показва слѣдната историйка.

Слѣдъ едно сражение прѣзъ френско-пруската война, единъ французинъ падналъ въ единъ дълбокъ трапъ, отъ който не можалъ да излѣзе. Слѣдъ малко въ него падналъ и единъ нѣмецъ. Французинътъ извикалъ: „Ки етъ ву?“ (кой сте?), а нѣмецътъ „Веръ да?“ (кой е тукъ?)“ и всѣки видѣ, кого има прѣдъ себе си. Тѣ можаха да се промущатъ съ сабитѣ си, но поразмислиха и почнаха да се разговарятъ, на нѣмски и френски, колкото можеха, и да се съвѣтватъ, какъ да излѣзатъ отъ трапа и какъ да си помогнатъ единъ на другъ. И така, тѣ почнаха да викатъ за помощъ, и то

викаше ту френецътъ, ту нѣмецътъ и всѣки на своя езикъ. Най-послѣ, нѣмцитѣ чуха вика на нѣмца и се приближиха да го спасятъ. Когато той излѣзе горѣ, каза сухо: „Долу има още единъ, още единъ добъръ другаръ!“ И тѣ извадиха и французина. Когато обаче видѣха, че това е французинъ, тѣ искаха да го бутнатъ пакъ въ трапа, но нѣмецътъ не позволи това и каза: „Ние си дадохме обѣщание, че единиятъ ще спаси другиятъ; и той щѣше да ме спаси, ако бѣха дошли французитѣ за него!“

Неприятелитѣ уважиха този договоръ, който приятелитѣ бѣха сключили, и французинътъ бѣ отведенъ като плѣнникъ, но гледанъ като другаръ.

Прѣводъ отъ нѣмски.